

Ved § 1 i Loven af 11. Marts 1933 blev det bestemt, at *Pantegæld i Landbrugs- og Skovejendomme* bortset fra Tilfælde, hvor Skyldneren har gjort sig skyldig i Misligholdelse ved Forringelse af Pantet, *ikke kunde fordres betalt* inden 11. December Termin 1934. Denne Frist blev ved to senere Love forlænget, først til 11. December Termin 1935, dernæst til 11. December Termin 1936, og Fristen er nu yderligere forlænget til *11. Juni Termin 1938*.

Det opnaas herved, at Bestemmelsen faar Gyldighed i et lignende Tidsrum som Loven af 9. April 1936 om Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gæld.

Der er desuden sket en Tilføjelse til Lovens § 1, Stk. 4, som nævner de Tilfælde, hvor Indfrielse af Pantegæld til et tidligere Tidspunkt end nys anført kan kræves efter Rettens Bestemmelse. Stykket har nu faaet følgende Affattelse — de tilføjede Ord er fremhævet:

»Retten skal derhos efter en Fordringshavers Begæring kunne bestemme, at Indfrielse til et tidligere Tidspunkt end foran fastsat skal kunne forlanges, saafremt Fordringshaveren under et mod Skyldneren ved Underret rejst Søgemaal godtgør, at Udsættelse med Indfrielse paafører ham uforholdsmæssig Skade *eller sætter ham ude af Stand til at skaffe sine Børn eller andre Livsarvinger Midler til deres Uddannelse eller til Paabegyndelse eller fortsat Uøvelse af deres Næringsvej*, eller Skyldneren er eller ved rimelige Foranstaltninger kunde være blevet i Stand til at indfri Gælden.«

Den ændrede Formulering af § 1, Stk. 4, fandt Sted i Folketinget efter Henstilling af *Hasle* (K. F.), og Ændringsforslaget var stillet af Udvalget med Tilslutning af Justitsministeren. Ved 2. Behandling tog imidlertid *J. S. Foget* (F. F.) bestemt Afstand fra den foreslaaede Ændring, som han mente vilde gøre Loven illusorisk, og Forslaget vedtoges da med 102 Stemmer mod 4.

Lovforslagets endelige Vedtagelse skete i *Folketinget* enstemmigt med 88 Stemmer (et Medlem stemte hverken for eller imod), i *Landstinget* enstemmigt med 52 Stemmer.